
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

A TE HITED

Márk 5,21-37.

2017. MÁRCIUS 5

Lekció: 121. zsoltár

Imádkozunk. Mennyei Atyánk, a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, nemcsak szemünket emeljük a hegyekre, hanem szívünket is Hozzád emeljük boldog bizalomban és megtapasztalásban, megőrzöl és megtartasz bennünket, körülveszel jóságoddal, irgalmassággal hordozod életünket, eltörlöd bűneinket, megbocsátod engedetlenségünket, gyógyítasz betegségekben, vigasztalsz gyászban, feloldozol terheink alól és nekünk adod az örökélet ígérését, hogy már itt e földön, mint megváltott, üdvösséged szövetségébe fogadott gyermekeid élhessünk Neved dicsőségére. S köszönjük, hogy Igéd szava által újra megerősítet ez a mi bizodalunkat, növeled a mi hitünket, buzdítasz és bátorítasz, hogy a szereteted munkáját végezzük betöltve szent törvényedet. Ezért ezen a mai napon is, az istentisztelet közösségében is megnyitjuk szívünket, lelkünket, óhajtjuk Igédet, buzdításodat és bátorításodat hallani, várjuk Szentlelked áldását és kérünk, készíts bennünket az Úr asztala szent közösségébe is. Hogy láthassuk, miképpen töretett meg Krisztusunk teste, ontatott ki vére érettünk engesztelő áldozatul, hogy most Hozzá, a feltámadott Úrhoz folyamodjunk, mert Ő teszi a mi kéréseinket jó illatúvá és hathatóssá Teelőtted. Óérette kérünk, hallgasd meg könyörgésünket, szentelj meg bennünket, áldd meg istentiszteletünket. Ámen

Textus: És mikor ismét általment Jézus a hajón a túlsó partra, nagy sokaság gyűlt hozzá; és a tenger mellett volt. És íme, eljött a zsinagógafők egyike, név szerint Jairus, és meglátva őt, lábaihoz esett, és igen kérte őt, mondván: Az én leánykám halálán van; jer, vesd reá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen. El is ment vele, és nagy sokaság követte őt, és összeszorították őt. És egy asszony, aki tizenkét év óta vér folyásos volt, és sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát magára költötte,

és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul lett, mikor Jézus felől hallott, a sokaságban hátulról kerülve, illetve annak ruháját. Mert ezt mondta: Ha csak ruháit illelhetem is, meggyógyulok. És vérenek forrása azonnal kiszáradt és megérezte testében, hogy kigyógyult bajából. Jézus pedig azonnal észre vévén magán, hogy isteni erő áradott ki belőle, megfordult a sokaságban, és mondta: Kicsoda illette az én ruháimat? És mondták néki a tanítványai: Látod, hogy a sokaság szorít össze téged, és azt kérdezed: kicsoda illett engem? És körülnézett, hogy lássa azt, aki ezt cselekedte. Az asszony pedig tudva, hogy mi történt vele, félve és remegve odament és elé borult, és elmondott neki mindent igazán. Ő pedig mondta néki: Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békével, és gyógyulj meg a te bajodból. (Márk evangéliuma 5,21-37.)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! A múltkoriban arról szóltam, hogy a gyógyításokat, a csodákat, a szabadulásokat, a bűnbocsánatokat, a megtéréseket, az Isten országára való rátalálásokat, úgy, ahogyan azt az evangélisták nekünk leírják Jézus földi élete, szolgálata során, folyamatosan konfliktusok kísérik. Ezekből egyet is, többet is, sokat is össze lehet számolni egy-egy eset kapcsán. Most mindezt hadd egészítsem ki azzal, hogy Jézus földi életét, szolgálatát állandó megszakítások is jellemzik. Amikor a Biblia-tudósok nekiültek annak, hogy a három, ill. a négy evangélistánál leírt jézusi élettörténetet összerendezzék, sok eltérést találtak. Ugyanazt az eseményt az egyik evangélista így mondja, a másik amúgy, az egyik evangélista ezt a részletet tartja hangsúlyosabbnak, a másik amaszt. Erről még fogok néhány szót szólni. Nos, emiatt az egybeszerkesztő tudósok mindig zavarban voltak, hiszen nehéz egy harmóniába (ahogyan, többek között, Kálvin János is nevezi), egyetlen egybehangzó történetbe össze-tenni a Jézus élete történetét, az evangéliumok eltérő elbeszélései alapján. Mondhatnám, hogy valami olyasmit próbáltak meg ezek a tudósok, amit ma próbál egy-egy filmrendező csinálni, ha egy Jézus-filmet készítene. Kiadja a forgatókönyvírónak: ott vannak az evangéliumok, szerkesszen, komponáljon belőlük egy Jézus-történetet. De hogy miképpen csoportosítja az eseményeket, mit tesz hangsúlyossá, az bizony nagy művészet mindig. Sok oka van ezeknek az eltéréseknek. Egy fő okot hadd említsek meg. Az evangélisták tanúként beszélnek el egy eseményeket. Azt pedig jól tudjuk, hogy minden tanúnak van egy sajátos nézőpontja. Ha valami történik, mondjuk a Királyhágó-téren, ugyanazt az eseményt másképp fogja elmondani az, aki a Bösörmény út felső részéről látta, mint aki, mondjuk az Ugocsa utca sarkáról látta ezt az eseményt, vagy aki éppen a Királyhágó-térről nézte végig. Ugyanazt mondják el, de más a nézőpont. Ez az egyik fő ok. A másik ok pedig a sok ok között – mert sok ok van – talán éppen az, hogy a Jézus élete történetének az eseményei, a folyamatai folyamatosan megszakadnak, mindig történik valami, ami nem engedi még magát Jézust sem, hogy végig vigye, amit elkezdett.

Néhány példát hadd hozzak. Mindjárt itt van mai történetünk. Jézus tanítványaival kiköt a parton, nyomban nagy tömeg gyűlik oda, a zsinagóga-fő pedig azonnal Hozzá megy, jelzi Jézusnak, hogy a kislánya halálos beteg, mi több, már a halálán van, utolsó percekben vannak. Jézus elindul, hogy rávesse kezét, meggyógyítsa a kislányt. Ám ez az odamenetel megszakad, mert a tömegből egy beteg asszony megérinti Jézus ruháját, Jézus megérzi, hogy isteni erő árad ki belőle, – és megáll. Ki volt az? – kérdezi. Ekkor lezajlik egy beszélgetés, miközben óriási a sürgetősség. Mint amikor elindul a rohammentő, hogy megmentsen valakit, aztán megáll, kiszállnak a mentősök, odamennek valakihez, bekötözik az ujját, mert bevverte a kalapáccsal és szépen eldiskurálgatnak. Megszakadt az eredeti esemény. Vagy amikor Jézus megszorítja a kenyeret. Ötezer embernek ad eleget, hogy aztán úgy tudják hazaküldeni őket a tanítványok, hogy ne dőljenek ki az úton. Ő pedig menne tovább és végezné a szolgálatot. De azt látja, hogy összebeszélnek az emberek, mert nekik ilyen kenyérszaporító király kell, és jönnek, hogy elragadják Őt, ahogy János evangélista mondja, hogy királlyá tegyék. Jézus kivonja magát a tömegből, szinte kimenekül, félrevonul. Megszakad az eredeti esemény. S még egyet hadd idézzek fel. Jézus már Jeruzsálembe készülne, amikor érkezik a hír, hogy Lázár barátja meghalt, és akkor elmegy Betániába meggyógyítani Lázárt. Megint megszakad a történet. Szinte azt lehetne mondani, hogy Jézus egész földi szolgálatát ilyen megszakítások jellemzik.

Nehéz tehát az időrendet összeállítani, de most nem is erről akarok beszélni, hanem erről a történetről, amit nem olvastam végig, én magam is megszakítottam. Ott kezdődött, hogy Jézus elindult Jairus házába, valami történt útközben, aztán már érkezik a hír, hogy nem kell mennie, meghalt a kislány, de Jézus indul tovább a Jairus házához. A történetnek ezt a további részét most nem olvastam fel. Márk és Lukács evangélista igen részletesen beszéli el ennek a vér folyásos asszonynak a történetét, a meggyógyulását. Máté evangélista is leírja a történetet, de csak nagyon röviden jelzi, hogy itt egy beszélgetés is lezajlott Jézus és az asszony között, aztán már Jézus megy is tovább. Most azonban leginkább Márk evangélistára figyelünk, és elbeszélését azért is kell csodálnunk, ő a legszűkszavúbb az evangélisták közül. Ha tehát Márk ilyen részletesen és alaposan mondja el ezt a történetet (alaposabban, mint Máté és Lukács), akkor ennek nagy jelentősége van. Ezt egy sajátos szó is jelzi itt. Amikor Jézus megkérdezi, ki az, aki megérintette, a tanítványok azt mondják neki: Mester, összehúzó van, és te azt kérdezed: ki érintett meg? Ebben a tumultusban, lökdösődésben? És akkor (mondja Márk evangélista) Jézus körül nézett. Teljesen egyedi ez a szó. Szinte csak Márk evangélista használja, a peri-blepein igéből származik, az jelenti, hogy *valóban* körül nézett. Nem úgy, hogy ide-oda kapta a tekintetét, hanem *körül* nézett, vagy körbe nézett, szinte egyenként megvizsgálva kinek-kinek az arcát. Ugyanezt szót használja Márk evangélista akkor is (Márk 3), amikor eljöttek Jézus test-

vérei és édesanyja, hogy hazavigyék Jézust. Jézus bent van egy házban, ott is nagy tömeg van, szólnak neki, hogy édesanyád és testvéreid kinn állnak és haza akarnak vinni. És akkor (mondja Márk evangélista) Jézus körbetekintett (körül nézett, körbe nézett) az ott levőkön és megkérdezte, hogy ki az én anyám és kik az én testvéreim? Ti vagytok az én anyám és ti vagytok az én testvéreim. Később majd azt fogjuk olvasni, hogy amikor hitetlenséget tapasztal, mint történt a gazdag ifjúval, akkor megint körül néz a tanítványain, és akkor aztán szól hozzájuk: milyen nehezen mennek be a gazdagok Isten országába. (Márk 10) A retorikusok mondják, hogy így kell a szónoknak viselkedni, amikor emberekhez beszél: körülnézni alaposan, érezze mindenki, hozzá szólnak. De ezzel telik az idő, és ott van a sürgetősség! Gyere, kérlelte Jairus, vedd kezedet a kislányomra, hogy meggyógyuljon és éljen, mert a halálán van. Jézus egy haldoklóhoz megy, és a haldoklás mindig az élet és a halál mezsgyéjén megy végbe, ott minden másodperc, minden pillanat, annak a töredék része is számít. Jézus azonban megáll, és ráéروsen – úgymond – körülnéz egyenként, szemkontaktust vesz fel mindenkivel, ki volt az? Te voltál az, te voltál az, te voltál az?

Ezek nehéz pillanatok. Emlékszem, gyerekek koromban egyszer már este ültünk vacsoránál, heten a konyhában az asztal körül és édesapánk dült arccal, bejött, kérdeve, hogy ki tette el a metszőollót? Ilyen tavaszi idő volt, volt kerti munka, metszeni való. Hát hol van az a metszőolló, melyik gyerekek játszott vele? Ott ültünk heten megszeppenve, mindenféle gyerekek voltunk, az egyik ide vitte a kalapácsot, a másik amoda a harapófogót, fúrunk, faragtunk, szereltünk, sose volt semmi a helyén. És akkor édesapám, látva, hogy senki nem akar nyilatkozni, rámutatott a legidősebb bátyámra, aztán szépen sorba mindenkire rámutatott: te voltál, te voltál, te voltál? Később előkerült a metszőolló, de ez a körbenézés nehéz pillanat, és sokáig tartó pillanat volt. Jézus körülnézett. Konfliktus támad belőle: Jézus kézni fog, nem fog odaérni, nem történik meg az, amiért megszólították.

A körbetekintésnek az lesz az eredménye, hogy előáll ez az asszony, aki hallotta Jézus hírért, és föltette magában, hogy ha csak a köpenyét megérinti, épp csak a köntöse szélét, meg fog gyógyulni. Most őszintén és igazán mindent elmond Jézusnak. Valószínű nemcsak azt, hogy mi is történt a tumultusban, hanem elmondja azt is (innen tudjuk), hogy tizenkét éve beteg volt, nem tudjuk egészen pontosan, hogy ez a vérzéses betegség, hemorrágia mi lehetett. De az kiderül, hogy minden pénzét orvosokra költötte. Egészen pontosan, a revideált Károli fordítás, egy értelmező betoldással, így mondja: minden pénzét *magára* költötte. Ha pedig ezt a szót is megnézzük, hogy *költötte*, ritka kifejezéssel találkozunk. Ezt olvassuk a tékozló fiú példázatában is (Lukács 15), hogy miután mindenét *elköltötte*, elment annak a vidéknek egy polgárához és elszegődött disznópásztor-nak. Mindent elköltött – ugyanez a kifejezés –, minden pénzét önmagára, gyógyulásra, orvosokra költötte, feltehetően bele is szegényedett. És még

az is feltáruul itt, hogy nem javult az állapota, sőt inkább romlott. De meg akart gyógyulni. Jézusról az a hír járja, hogy gyógyító. Kézrátétellel, szóval, mindenféle módon gyógyít. Aki Jézushoz viszi a beteget, a lábához leteszi, és Jézus szól egy szót, meggyógyul a beteg, megérinti és meggyógyul a beteg. Hát miért ne tenné fel önmagában ez az asszony, hogy ha csak megérintem, meggyógyulok. Lopok Tőle egy kis áldást. Elcsenek egy kis kegyelmet, nem is kerülök vele szemtől szembe, nem fogom feltartóztatni, megkérni, a helyzet sem olyan. De itt az alkalom, a pillanat! Jézus pedig azt mondja neki: lányom, a te hited megtartott téged (meggyógyított téged, megszabadított téged).

És ekkor, - ekkor jönnek a teológusok, akik mindenféle magyarázatot fűznek ehhez. Hogy miféle volt ez az asszony hite? Van, aki azt mondja, hogy ez nem volt teljes hit, mert ebben a hitben volt valamiféle bizalmatlanság, ami egyébként a hitnek éppenséggel az ellentéte, a hit ugyanis az bizalmat, ráhagyatkozást jelent, az életünk megnyitást jelenti. Aki hisz, az megteszi a szükséges lépéseket, és nem kételkedik. De itt valamiféle bizalmatlanság van, egyféle „megpróbálok.” Ezért van, aki azt mondja, hogy ez afféle próba-szerencse hit volt. Más szerint ebben a hitben önzés volt. Miért nem került Jézus elibe, vagy miért nem várta ki, hogy Jézus meggyógyítsa előbb Jairus lányát, visszahozza a halálból a kislányt, aztán majd utána elébe lehet állni. Ha ő már tizenkét éve beteg, akkor most az a tíz perc, félóra mit számít már igazán? Amikor elénk tolakodnak a sorban, mi is mindig átéljük ezt a helyzetet. Voltak nekem ilyen sorbaállási élményeim. Magyarországon kettő és félóra volt a csúcs, de mikor a rokonokhoz mentem Kolozsvárra még a Ceausescu-időkben, reggel négyre oda kellett vinni a sámlit a húsbolt elé. Le kellett ülni még decemberben is, aztán úgy nyolc óra felé kinyitott a bolt, és közölték, hogy már el is fogyott a hús. Sokaknak van ilyen élménye. Nos, miért nem várta ki a sorát ez az asszony, miért tartóztatja fel Jézust? Aztán van, aki a szigorú protestánsok közül azt mondja, hogy ez a hit már-már a babonáságba hajlott. Ha csak a köpenye szegélyét megérintem, - mondja, és a szigorú teológusok lecsapnak: ez egyfajta mennyei materializmus, azt gondolni, hogy a Jézus köpenyében is gyógyító erő volt. Persze, kiderül aztán, hogy Jézust érintette meg. Teljesen nyilvánvaló. Mégis, milyen hit ez? És sorolhatnám, testvérek, összeírtam vagy húsz-harminc különböző álláspontot, amit az okos teológusok mondanak itt. Talán a legokosabb és a legteljesebb az a felfogás, hogy ez itt nem teljes hit, ez még fides imperfecta, ez még nem beteljesedett hit. Van benne valami bizonyosság, valami reménység, de belekeveredik valami bizonytalanság-érzés is, van benne próba-szerencse, és nagy akarat. Az asszony beteg volt, és a beteg meg akar gyógyulni. És az az egyszerű kis, szerencsétlen feltevés, hogy megérinti Jézust, ezt nem is tudjuk igazán minősíteni. Mégis! Mégis ez vezet oda Jézushoz, és ezért mondja neki Jézus, hogy a te hited meggyógyított, megtartott. Még egyszer szögezzük le: az asszony beteg volt, és bizonyval már szegény is volt, mert minden pénzét

elköltötte. És azt is hozzá kell tenni, hogy páciens volt, mert ezt mondja Márk evangélista: sok orvostól sokat szenvedett. Minden pénzt elköltötte és állapota nem javult, hanem még inkább romlott. Páciens volt, szenvedő – és talán azt lehet mondani, hogy ez volt a hiténeke a lényege: vágyakozott megszabadulni a szenvedésből, vágyakozott a gyógyulásra, és megsejtette, hogy ez ott van Jézusnál. Jézusnál gyógyulás van, Jézusnál szabadulás van, Jézusnál megkönnyebbedés van, Jézusnál – mai nyelven mondom – van még egy esély. Meg lehet tisztulni, meg lehet gyógyulni. Ez viszi oda Jézushoz. Egyszóval, ez az asszony ember volt, egy közülünk.

Mi is gyengék vagyunk, betegek, és szabadulni vágyunk, mi is elköltjük önmagunkra mindenünket, miért is ne költsük el? És sok orvostól sokat szenvedünk, sok igyekezetből sok bajunk lesz, sok módszertől még több bajunk lesz. Sőt, már nem is szenvedünk az orvosoktól, hanem ki-ki öngyógyításba fog, és mindez tart két éve, tíz éve, tizenöt éve, ki tudja, élethosszon át. Vagyis, mivel ember volt (nem is lehet más), töredékes és tökéletlen volt a hite. De, ahogyan a bűnbánó zsoltárokban mondjuk, ha Isten előtt nincsen elrejtve semmilyen nyomorúságunk, ha Őelőtte nincsen elrejtve semmilyen bűnünk, mert Ő a szívek és a vesék vizsgálója, akkor ez a töredékes hit sincs elrejtve Őelőle!

Ha igazán érteni akarjuk, hogy mit mond Jézus a Hegyi beszédben, amikor azt mondja, hogy még szánkon sincsen a szó, a Mennyei Atya már érti a könyörgésünket, itt értjük meg igazán! Mit jelent ez konkrétan, hogy a ajkamon sincs a szó? A néma imádságot jelentené? Vagy azt, hogy el sem tudom gondolni, mire van szükségem? Mind a kettőt jelentheti. De mielőtt elkezdünk erről spekulálni, olvassuk el újra a vérfolyásos asszony történetét. Még az ajkán sincs a szó, teljesedik óhajtása. Sőt, azt mondja az evangélista, hogy hátulról került oda Jézushoz. Nem kerülök vele szembe, nem áll az útjába. Tehát nem ő tartóztatja fel Jézust, és nem emiatt szakad meg Jézus útja, hanem maga Jézus szakítja meg a folyamatot, ő nem megy tovább. Pedig mehetne tovább! Hányan gyógyultak meg Jézus által úgy, hogy nem kérdezte meg a nevüket! Csak oda tették elé a saroglyát, olvastuk a múltkor is Márk evangélistánál, leeresztve a kibontott tetőn keresztül. Nem kéri el a gutaütött embertől a személyigazolványát, a társadalombiztosítási számát, nem vesz fel diagnózist, nem beszélget el vele hosszasan, hanem látva a barátok hitét, azt mondja neki, megbocsáttattak bűneid, majd azt mondja: kelj fel és járj. És hány ilyen történetre kell gondolnunk még, kedves testvérek!

De most megáll, de most megszakítja útját, de most tudni akarja, ki érintette meg, de most el akar beszélgetni az asszonnal, de most végig hallgatja őt, aki elmondott Neki mindent igazán, – és ez a mindent igazán nemcsak azt jelenti, hogy bevallja, ő volt az, aki mögé sompolygott és lopott Tőle egy kis kegyelmet. Hanem azt is elmondja, hogy tizenkét éve szenved, és mindenét orvosokra költötte, és nem gyógyult meg. A teológusok finnyásan vitatkoznak, hogy milyen hit lehetett ez. Hát biztos, nem

dogmatikus hit volt, nem vallott Szentháromságtant az óegyházi dogma szerint, úgy, ahogy a niceai meg a konstantinápolyi meghatározza. Még a Heidelbergi Kátét sem tudta volna felmondani! Mégis, azt mondja Jézus, hogy a te hited megtartott –, és ez az a hit, ami kapcsolatot keres az istennel. Ez az a hit, ami képes arra, hogy oda vigye Istenhez az embert úgy, ahogy van. Néma hit, csak egy mozdulat. Jézus szava: a te hited meggyógyított téged. Ebből sarjad ki a megszabadítás.

Még a végén kell szólnom arról, amit már jeleztem, hogy ez a történet is, ez a megszakítás is nagy konfliktust rejt. Úgy tűnik, hogy itt borzasztóan fog alakulni minden, mert miközben Jézus eldiskurál ezzel az asszonnyal, addig a Jairus lánya meghal. Amíg Jézus egy talán nehezen kezelhető betegségre időt veszteget, amely betegséggel meg lehetne tanulni együtt élni, aközben meghal valaki. Miközben Jézus egy ilyen töredékes hittű asszony kedvéért megáll és megszakítja az útját, aközben a zsinagógafő – mégiscsak egy hívő ember! – ártatlan kislánykája meghal. Szabad ezt nekünk, mérlegelni, hogy mi mit ér meg? Inkább arra venném a gondolatot, hogy Jézus egész élete, egész szolgálata, vagyis Isten üdvözítő története ilyen rémisztő megszakítások sorozata. Leginkább: a keresztt. Ha valami, akkor a keresztt az a megszakítás. Mit mondanak az emmausi tanítványok, amikor mennek hazafelé lehajtott fejjel, egy héttel virágvasárnap után, egy héttel a dicsőséges jeruzsálemi bevonulás után, a templom megtisztítása után? Pár nappal a farizeusok, írástudók fölött aratott diadalok után? Ezt mondják: pedig mi azt hittük, Ő fogja helyreállítani Izraelt! Mindazáltal harmadnapja, hogy ezek történetek, megszakadt a megváltás története, megszakadt a szabadítás története, nem jött el Jézus az angyalok légióival, hogy helyreállítsa az országot, hogy felemelje Dávid leomlott sátorát. Ott a keresztt. Ám ahogyan Jézus hallva a hírt azoktól, kik kijöttek Jairus házából, hogy ne fáraszd a Mestert, nem kell már jönnie, meghalt a leányka, és Jézus megy tovább, és maga mellé veszi Andrást, Pétert, Jánost, és bemegy a házba, ahol már ott vannak, a gyászolók is..., bemegy, és meggyógyítja, feltámasztja azt a kislányt, akképpen a kereszttnek a rettenetes megszakítása után is van folytatás. Az emmausiak szava ez lehetne: ne fáraszd tovább az Istent, megfeszítettett, meghalt. Nem kell a megváltásügyben tovább járni-kelni, Jézus meghalt a kereszten, nincs tovább. De a Jézus feltámasztása megmutatja, hogy van tovább. Így vannak ezek a megszakítások. Van tovább. Nagy mélysége van ennek mindannyiunk számára. Az élettervekben, az ügyeinkben, a dolgainkban megszakad az üdvösség-ügy, nem megy tovább, meg kell állni, nincs tovább. De ha ez Jézussal, Jézusban, Jézus körül történik, akkor mindig fölnyílik a számunkra egy titokzatos értelem. Lányom, a te hited megtartott, mondja Jézus, eredj el békével és gyógyulj meg bajodból. Ennek az asszonynak nem teljes és nem tökéletes a hite, de van hite, és ez a hit teszi s teljessé őt, mert elvezeti Jézushoz. Nos, miközben ki-ki, mint teológus, méricskéli a saját maga hitét is, a mélységét, az erejét, hogy mennyi minden fér bele a hitébe, ha méricskéli is, tegye

azzal az erős és eltökélt feltevésével, hogy: ha csak a köpenye szegélyét érintem is, meggyógyulok. Keresse ki-ki Urát, az Üdvözítőt, Krisztusát, hogy hallja a választ ebben a megszakításban: a te hited megtartott téged. Amen

Imádkozzunk!

Köszönjük, Mennyei Atyánk a szabadításokat, a meg sem fogalmazható, ki sem mondható megtapasztalásokat és csodákat, amelyekkel elárasztod életünket. Köszönjük a szabadságot, hogy mindenféle helyzetből jöhetünk Hozzád, hogy Te készségesen meghallgatód foháskodásainkat, és meghallgatód szívünk néma imádságát is, látod kinyújtott kezünket, meglátod szemeinken a könnyet, meglátod lelkünk szomorúságát is, szívünk keserűségét, de látod a mi hitünket is. Ha csak akkora lenne, mint egy mustármag, hegyeket tudnánk vele mozdítani. Köszönjük Mennyei Atyánk, hogy az a Te dicsőséges Neved: Meghallgató, Te vagy az imádság-meghallgató, a könyörgés-meghallgató, vágyakozás-, epekedés-, foháskodás-meghallgató. Így könyörgünk gyógyulásért, nemcsak mások gyógyulásáért, a magunkéért is, mert lehet, hogy a mi sok nyomorúságunk, betegségünk, bajunk és bűnünk rejtve van mások elől, lehet, hogy egész életünket arra tékozzunk, hogy szívtve is maradjanak, – de előtted minden nyilvánvaló. És ezt most boldog szívvel mondjuk, mert nyilvánvaló a mi gyenge hitünk is, vágyakozásunk, kérésünk, a reményünk is, amelyet éppen a Te ígéreteid és szabadításaid gerjesztettek bennünk.

Vigasztalásért könyörgünk, nemcsak azok számára, akik halottaiktól búcsúztak és fognak búcsúzni, vagy akik hosszú ideje gyászolnak, hanem mindannyiunk számára, mert tele van szívünk haláltól való félelemmel.

S leginkább mégis, Mennyei Atyánk, boldog hitért könyörgünk, hogy lássuk, milyen csodálatosan viszed végbe a mi Urunk Jézus Krisztusunkban az üdvözítés nagy munkáját. Add nekünk a hit szemeit, hogy lássuk, és boldogan magunkhoz öleljük, elfogadjuk, amit nekünk készítettél, és úgy fogadjuk, ahogyan adod, hogy mi mindvégig Krisztussal maradhassunk és benne már most, itt e földön boldog emberekké lehessünk. Óérette kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Amen